

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προσκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλευτιστικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Νοεμβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 49

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 377)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΔΙΡΚ ΠΕΤΕΡΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ
Δεκατρεῖς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος εἶχον φύγη διὰ τῆς ἀρπαγείσης λέμβου... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Χήρνε δὲν παρέσυρε μόνον τοὺς ὀπαδοὺς του. Τὸν ἠκολούθησαν καὶ δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων — ὁ ναύτης Μπούρης καὶ ὁ ἱστορράφος Μαρτίνος Χόλτ, — ὁ τελευταῖος οὗτος μᾶλλον ἀκουσίως καὶ διὰ τῆς βίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη ἀποκάλυψις. Οὕτως ἀπεμείνουμεν ἑννεά :

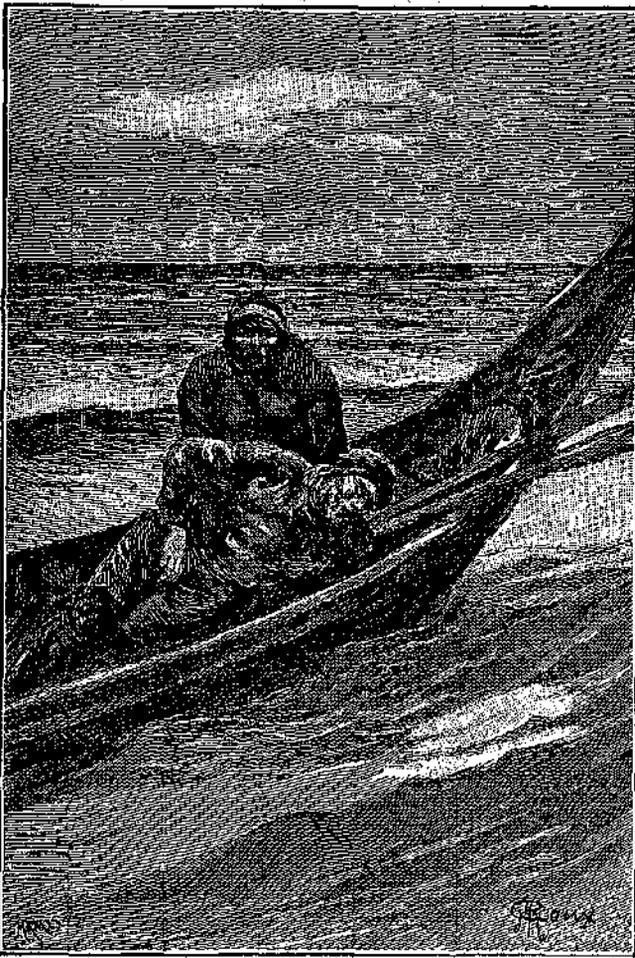
ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ Χάρδης, ὁ Ἐνδικόττος, ὁ Φράνσης, ὁ Στέρν, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ἐγώ.

Ὅποιας δοκιμασίας μᾶς ἐπεφύλασεν ἡ διαχείμασις ἐκείνη ! Ὅκεία τρομερὰ φύγη ἐμελε νὰ ὑποστώμεν κατὰ τὸ δίκτυον τοῦ πολικοῦ χειμῶνος ! Καὶ ὅποσον θάρρος, ὅποια ἰσχύς ἠθικὴ καὶ σωματικὴ ἀπαιτεῖτο, διὰ νὰ ἀντιβῆ κανεὶς καὶ νὰ ζήσῃ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους !

Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ φυγάδες ἦσαν εἰς καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας ; Ἀρὰ γε θὰ εὕρισκαν τὴν θάλασσαν ἀπαγῆ μέχρι τοῦ παγοφράγματος ; Ἢ κατῶρθωναν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου ; Ἐκεῖθεν θὰ εὕρισκαν πλοῖον διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ ; . . . Καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηντλοῦντο τὰ τρόφιμά των ; . . . Ποῖοι θὰ ἦσαν εὐτυχεστέροι, ἐκεῖνοι ἢ ἡμεῖς ; Ἴδου ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον

τὸ μέλλον θὰ ἠδύνατο νὰπαντήσῃ. Ὅταν ἡ λέμβος ἐγάθη πλέον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας, ἐπιστρέψαμεν ὅλοι εἰς τὸ σπήλαιον. Τότε ἐσυλλογίσθη τὸν Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, μετὰ τὸν πυροβολισμόν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐσπεύδομεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου. Ὁ μιγᾶς δὲν εὕρισκετο εἰς τὸ σπήλαιον. Μήπως εἶχε πληγωθῆ βαρέως ;
— Πρέπει νὰ πάμε νὰ τον βροῦμε ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.
— Ναι, ἄς πάμε ! εἶπα.
— Πηγαίνομεν ὅλοι μαζί, εἶπεν ὁ

πλοίαρχος Λάν Γκύ. Ὁ Δίρκ Πέτερς ἦτο πιστὸς καὶ ἀφρωσιωμένος. Ποτὲ δὲν θὰ μας ἐγκατέλειπε, καὶ δὲν θὰ τον ἐγκατολείψωμεν !
— Ἀλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ δυστυχῆς, παρετήρησα ἐγώ, τώρα ποῦ ἔμαθον ὅλοι τὸ μυστικόν του ;
Εἶπα τότε εἰς τοὺς συντρόφους μου, διατὶ εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ τὸ ὄνομα τοῦ Νεδ Χόλτ εἶχε γίνῃ Πάρκερ, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ὁ μιγᾶς μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν τοῦτο.
— Μόνον εἰς σᾶς, κύριε Ζώρλιγ, τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ Δίρκ Πέτερς ; ἠρώτησε τότε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.
— Μόνον εἰς ἐμέ, πλοίαρχε.
— Καὶ δὲν το εἶπατε ποτὲ εἰς κανένα ;
— Ἀπολύτως.
— Τότε δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐνωήσω πῶς τὸ ἔμαθεν ὁ Χήρνε !
— Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς ἐμπορεῖ νὰ ἐπροδῶθῃ μόνος του, παραληρῶν εἰς τὸν ὕπνον του. Ἐπειτα ὁμως ἐνθυμήθη ἕνα περιστατικὸν πολλὸ σπουδαῖον : ὅταν ὁ μιγᾶς μοὶ διηγήθη τὴν σκηνὴν τοῦ Κ ρ ἄ μ π ο υ καὶ μοὶ ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Πάρκερ δὲν ἦτο παρὰ ὁ Νεδ Χόλτ, εὕρισκετο εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, τοῦ ὁποῖου μία θυρίς, ἡ πρὸς τὴν πύρρην, ἦτο ἀνοικτῆ. Δὲν εἶνε ἀπίθανον λοιπὸν νὰ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν μας ὁ κηδαιουχὸς . . . ἀκριβῶς δὲ ὁ Χήρνε εὕρισκετο εἰς τὸ πηδάλιον πῆν ὠραν ἐκείνην, καὶ μάλιστα, διὰ νὰκούσῃ καλλιτέρα βέβαια, εἶχεν ἀφήσῃ τὸν τροχὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ναποδοκιμηθῇ ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς . . .

Ἡ Δίρκ Πέτερς . . . ἐσκηώθη κρατῶν ἐν σώμα ἀναίσθητον. (Σελ. 386, στήλ. γ'.)

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Τζέμ. Βέστ. Ἐπέκλησα τότε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον καὶ τον ἐφυλάκισα εἰς τὸ κύτος.

— "Ισα-ίσα από την ημέραν εκείνην, προσέθεσα, ὁ Χήρην συνεδέθη περισσότερον μετ' ὅν Μαρτίνον Χόλτ, καθὼς τὸ παρετήρησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Δὲν ἔπαυσε νὰ τον προτρέπη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Δίρκ Πέτερς περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ γνωρίζετε ὑπὸ ποίας περιστάσεις τῷ ἀπεκάλυψε τὸ φοβερὸν μυστικόν. Ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἔγινεν ἔξω φρενῶν. . . οἱ ἄλλοι τὸν παρέσυραν. . . καὶ τώρα εἶνε μαζί των. . . Τούς ἐχρειάζετε ἕνας ἔμπειρος ναύτης διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὴν λέμβον, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸν κατέκτησαν!

"Οἱοι ἐσυμφώνησαν ὅτι οὕτω συνέβη τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐξῆλθον μετ' ἐμοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μιγάδος.

Τὸν ἤραμεν μετὰ μίαν ὥραν. Μόλις μᾶς εἶδεν ἠθέλησε νὰ φύγῃ, νὰ κρυφθῇ. Ἄλλ' ἐδίστασε, καὶ μᾶς ἀφῆκε νὰ τον πλησιάσωμεν. Τῷ ὠμίλωμα. . . ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ τῷ ἔτανε τὴν χεῖρα. . . Τὴν ἔλαβε, καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆλαιον. Ἐκτοτε οὐδέποτε ἔγινε λόγος μεταξύ ἡμῶν καὶ ἐκείνου περὶ τῶν συμβάντων τοῦ Κ ρ ἄ μ π ο υ.

Ὡς πρὸς τὴν πληγὴν του, δὲν ἦτο διόλου βαρεῖα. Ἡ σφαῖρα εἶχεν εἰσελθῆ ἐπιπολαίως εἰς τὸν ἄριστερόν ὤμων, καὶ μόνον θλίβων διὰ τῆς χειρὸς κατώρθωσε νὰ τὴν ἐξαγάγῃ. (Ὡς εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἠδυνήθη νανάλαβη ἐργασίαν.

Ὁ χειμῶν ἐπλησίαζεν. Ἦδη, πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ ἥλιος μόλις ἐφαίνετο διὰ μέσου τῆς ἐμίχλης. Ἡ θερμοκρασία κατήλθε (2° 22 Κ. ἄνω τοῦ μηδενός) καὶ δὲν θάνεβαινε πλέον. Αἱ ὀριζόντιοι ἠλιακοὶ ἀκτίνες, ἐπιμακρύνουσαι ἀκείρως τὰς σκιὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αὐδεμίαν σχεδὸν παρεῖχον θερμότητα. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ μᾶς ἠνάγκασε νὰ φορέσωμεν θερμὰ μάλλινα ἐνδύματα, πρὶν ἢ τὸ ψυχὸς ἦθελε γίνῃ δριμύτερον.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, 14, 15, 16 καὶ 17 Φεβρουαρίου, ἐτελείωσεν ἡ ἐγκατάστασις τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὕλικου. Ἔγιναν καὶ μερικαὶ ἐκδρομαὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Παντοῦ τὸ ἔδαφος ἐπαρουσίαζε τὴν αὐτὴν γυμνότητα, μὴ παρατόν εἰμὴ ἀκανθώδεις τινὰς θάμνους, φρομένους ἐπὶ τῆς ἀμμου καὶ ἀφθονωτάτους παρὰ τὴν ἀκτὴν. Ἀνήλθονμεν καὶ ἐφ' ἐνὸς βουνου, σχετικῶς εὐβάτου, χάρις εἰς τὴν πλαγιότητα τῶν κλιτύων του, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἀριετὰ καθαρῶς τὴν πρὸς ἀνατολὰς μακρυνὴν ἐκείνην ἀκτὴν, τὴν ὁποίαν ἀμυδρῶς παρετήρησαμεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, κατὰ τὴν πρώτην μας ἐπισκόπησιν. Νῆσος ἀρά γε ἡ ἠπειρος ἐξετείνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πορθμοῦ; Οὕτως ἢ ἄλλως, καὶ ἡ πρὸς

ἀνατολὰς γῆ ἐφαίνετο ὅσον καὶ ἡ πρὸς δυσμὰς ἄγονος καὶ ξηρά, καὶ ὡς ἐκεῖνη ἀκατάλληλος πρὸς διαμονὴν καὶ βελτίως ἀκατοίκητος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐπρότεινε νὰ βαπτίσωμεν γεωγραφικῶς τὴν χώραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας μᾶς ἔρριψεν ὁ ὀγκόπαγος. Ὄνομάσθη Χ ὠ ρ α Ἀ λ β ρ ἄ ν ο υ εἰς ἀνάμνησιν τῆς γολέττας μας. Συγχρόνως καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομάσθη Π ο ρ θ μ ὸ ς Ἰ ἄ ν α ς τὸ στενὸν τὸ ὅποιον ἐχώριζε τὰ δύο μεγάλα τμήματα τῆς πολιτικῆς ἡπείρου.

Ἐνησχολήθημεν κατοπιν εἰς τὸ νὰ ἐκδιώξωμεν τοὺς λιπαρόχηνας, οἱ ὅποιοι ἐκρυμνιζοῦν ἐπὶ τῶν βράχων, καὶ νὰ συλλάβωμεν ἀριετὰ ἐκ τῶν ἀμφιβίων, τῶν πλημμυρούτων τὰς ἀκτὰς. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νωποῦ κρέατος ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπαίσθητή. Μαγειρευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐνδικόττου, τὸ κρέας τῶν φουκῶν καὶ τῶν θαλασσιῶν ἐλεφάντων μᾶς ἐφαίνετο ἀριετὰ εὐγευστον. Ἐκτὸς τούτου, τὸ λίπος τῶν ζῴων ἐκείνων ἠδύνατο νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ πρὸς θέρμανσιν τοῦ σπηλαίου καὶ πρὸς παρασκευὴν τῶν φαγητῶν. Ἐπειτα ὑπῆρχον καὶ ἀφθονοὶ χελώναι, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν γ α λ α π ἄ γ υ ν, αἱ ὁποιαὶ ἠδύνατο νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν κατὰ τῆς πείνης καὶ κατὰ τοῦ ψύχους. Διότι τὰ βραδύκίνητα ταῦτα ζῴα, μετὰ τὴν τριγωνικὴν ὡς ὀφεις κεφαλὴν, δύνανται νὰ ζήσουν ἐπὶ ἔτη χωρὶς τροφῆν, καὶ τὸ σπουδαϊότερον, εἰς τὴν ὄρχην τοῦ λαίμου φέρουν εὐρύχωρον θύλακα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὕδωρ γλυκὺ, δυνάμενον νὰ χρησιμποιηθῇ ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ Ἄρθουρος Πύμ διηγεῖται, ὅτι, πρὸ τῆς ἀνθρωποφαγίας, μία τοιαύτη χελώνη εἶχε σώσῃ τοὺς ναυαγοὺς τοῦ Κ ρ ἄ μ π ο υ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν.

Ἐκ τούτων βλέπετε, ὅτι ἡ θέσις μας ἦτο μὲν σοβαρά, ἀλλ' ὄχι καὶ μέχρις ἀπελπισίας δεινῆ. Ἠλπίζαμεν νὰ διέλθωμεν ὅπωςδῆποτε τὸν γαλῶνα μας. Ἀλλὰ τί θὰ ἐγινόμεθα κατοπιν, πῶς θὰ ἐπιστρέψαμεν, πῶς θὰ ἐσωζώμεθα, εἰς τοῦτο οὐδεὶς ἠδύνατο νὰπαντήσῃ. Τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο μόνον, ἂν οἱ σύντροφοί μας ἔφθανον αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἂν θὰ ἐπροθυμοποιούντο νὰ στείλουν ἐκεῖθεν ἐν πλοίον διὰ νὰ μᾶς παραλάβῃ. Οἱ ἄλλοι Ἰσως δὲν θὰ ἐφρόντιζον καὶ τὸσον πολὺ ἄλλ' ὁ Μαρτίνος Χόλτ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς λησμονήσῃ. Καὶ διὰ τοῦτο ἠλπίζαμεν. . . Ἰσως ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τρόπος σωτηρίας: Νὰ περιμένωμεν νὰ παγώσῃ ἡ θάλασσα καὶ τότε νὰ ἐπιχειρήσωμεν ταξείδιον περὶ μέχρι τοῦ πολιτικοῦ κύκλου. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο τόσῳ τολμηρὸν, τόσῳ ριψοκίνδυνον, ὥστε μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ το ἀπεφασίζαμεν

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν τὴν 19 Φεβρουαρίου συνέβη γεγονός, τὸ ὁποῖον, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν βεβαίως, μετέβαλεν ἐντελῶς τὴν κατάστασιν μας.

Ἦτο ἡ ὄγδῃ τῆς πρωίας ὁ καιρὸς ἤσυχος, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς, ἡ θερμοκρασία τριάνοντα δύο βαθμῶν (μηδὲν Κ.) Ἐκτὸς τοῦ ναυκλήρου, εὐρισκόμεθα ὅλοι εἰς τὸ σπῆλαιον, ἀναμένοντες τὸ πρόγευμα, τὸ ὅποιον ἠτοίμαζεν ὁ Ἐνδικόττος. Ἀφῆνης μᾶς ἔκραξε μία φωνὴ ἔξωθεν. Βεβαίως ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Οὐρλιγκερλῆ. Ἐξήλθονμεν μετὰ σπουδῆς, καὶ μόλις μᾶς εἶδε:

— Ἐλάτε !. . ἔλάτε γρήγορα ! μᾶς ἐφώναξεν.

Ὁρθίως ἐπὶ βράχου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνου, εἰς τὸ ὅποιον κατέληγεν ἡ Χώρα τοῦ Ἀλβράνου πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου, μᾶς ἔδειχνε τὴν θάλασσαν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ.

— Μιὰ βάρκα.

— Μιὰ βάρκα ;. . ἀνέκραξε.

— Γυρίζει λοιπὸν ἡ λέμβος τοῦ Ἀ λ β ρ ἄ ν ο υ ! ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὅχι !. . ὄχι ! δὲν εἶνε ἡ λέμβος τοῦ Ἀ λ β ρ ἄ ν ο υ, εἶπεν ἀμέσως ὁ Τζέμ Βέστ.

Μιὰ λέμβος, τὴν ὁποίαν τῶνόντι, καὶ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος καὶ ὡς ἐκ τῶν διαστάσεών της, δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἐκλάβῃ ἀντὶ τῆς λέμβου τοῦ Ἀ λ β ρ ἄ ν ο υ, ἔπλεεν ἢ μᾶλλον παρεούρετο, ἄνευ κωπῶν, ἄνευ ἰστιου.

Ἐσυλλογίσθημεν ὅλοι συγχρόνως ὅτι ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ καταλάβωμεν τὴν λέμβον ταύτην, ἡ ὁποία θὰ ἐξησφάλιζεν Ἰσως τὴν σωτηρίαν μας. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν φθάσωμεν, πῶς νὰ τὴν ὀδηγήσωμεν μέχρι τῆς ἀκτῆς;

Ἦδη ἀπέχε μόλις ἐν μίλλιον μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας θὰ διήρχετο πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου, χωρὶς νὰ προσεγγίσῃ, θὰ το ἀφίνεν ὀπίσω, καὶ μετὰ εἴκοσιν ἄλλα λεπτά, θὰ ἐχάνετο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας. . .

Ἐμέναμεν ἐκεῖ, βλέποντες ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν λέμβον, παρασυρομένην ἀπὸ τὸ ρεῦμα, τὸ ὅποιον μᾶλλον τὴν ἀπεμάκρυνε ἢ τὴν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἀκτὴν. . .

Ἐξαιφνης τὸ ὕδωρ ἀνεπήδησε παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἀκρωτηρίου, ὡς νὰ ἐρρίφθη κάποιος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὅποιος εἶχεν ἐκδυθῆ καὶ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς βράχου. Ὅταν τὸν ἐπαυθόμεν, εἰς ἀπόστασιν δέκα ὀργυιῶν, ἐκολύμα διεθυνημένος πρὸς τὴν λέμβον. . .

Θά τὴν ἐφθανε ; θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὄλονεν ἀπεμακρύνετο ; . .

Ἐστωπῶμεν, ἀναμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ. Μόνον ὁ ναυκλήρος ἔκραξεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν :

— Ἐμπρός, Δίρκ !. . Ἐμπρός !

Εἰς ὀλίγα λεπτά, ὁ μιγάς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ. Δὲν ἐφαίνετο παρὰ τὴ κεφαλὴ του, ὡς μελανὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐλαφρῶς κυματιζούσης θαλάσσης. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐφάνερονεν ὅτι ὁ Δίρκ ἐκουράσθη. Ἀπεναντίας ἐπροχώρει μετὰ ταχύτητα θαυμασίαν. Καὶ ὄλονεν ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς λέμβου, ἐγίνετο μικροτέρα. . . Θά τὴν ἐφθανε ; Καὶ τότε τί θὰ ἐγίνετο ; Θά τὴν παρέσυρεν αὐτὸς, ἢ μήπως θὰ τον παρέσυρεν ἐκείνη ; . .

— Τὴν ἐφθασε ! τὴν ἐπιάσε !. . Οὐρρά ! Ζήτω ὁ Δίρκ ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἀκράτητος, βοηθούντος καὶ τοῦ Ἐνδικόττου.

Τῶνόντι, ὁ μιγάς εἶχε φθάσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς λέμβου, καὶ δράξας αὐτὴν διὰ τῆς πελωρίας του χειρὸς, μετὰ κίνδυνον νὰ τὴν ἀνατρέψῃ, ἀνερριχθῆ, διεσκέλισε τὴν κουραστὴν καὶ ἐκάθησε, διὰ νὰναπνεύσῃ ὀλίγον. . .

Σχεδὸν ἀμέσως, μία ἰσχυρὰ κραυγὴ, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Δίρκ Πέτερς, — ἔφθασε μέχρις ἡμῶν. . .

Τί εἶδε λοιπὸν εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου ἐκείνης ;. . Κώπας καὶ ἐξαρτήματα βεβαίως, διότι ἀμέσως ἐκάθησε παρὰ τὴν πρῶραν καὶ διεθυνηθείς πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μετὰ δύναμιν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

— Ἐλάτε ! μᾶς εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ.

Ἀπεμακρυνθήμεν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο ἐν σπουδῇ καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸν αἰγιαλόν, τὸν ἐσπαρμένον διὰ μελανῶν χαλίκων. Ἐβαδίσαμεν διάστημα ἕως τετρακοσίων μέτρων, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἐσταμάτησεν. Ἡ λέμβος εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὸν κυλιπτικόν, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτιζεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μία γλῶσσα γῆς, καὶ ἐκεῖ θὰ ἤραξεν ἀφ' ἐαυτῆς.

Μόλις ἀπέχε πέντε ἢ ἕξ ὀργυιάς, φερομένη ὑπὸ τῆς παλιρροίας, ὅταν ὁ Δίρκ Πέτερς ἀφῆκε τὰς κώπας, ἔσκυψε πρὸς τὴν πρῶραν, καὶ κατοπιν ἐσηκώθη, κρατῶν ἐν σῶμα ἀναίσθητον.

Ὅσοι σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε τότε ! . .

«Ὁ ἀδελφός μου !. . ὁ ἀδελφός μου !. .»

Ὁ Λάν Γκὺ ἀνεγνώρισεν τὸν Οὐίλιαμ Γκὺ.

— Ζή !. . Ζή ! ἀνέκραξεν ὁ Δίρκ Πέτερς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ λέμβος προσήραξε καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν ἀδελφόν του. . .

Τρεῖς ἐκ τῶν συντρόφων του κατέ-

κείντο ἀναίσθητοι εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου.

Καὶ οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες ἦσαν πᾶν ὄ,τι ἀπέμενον ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰ ἄ ν α ς !

[Ἐπειτὰ συνέχεται]

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ τετάρτη.)

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙΩΓΗ μας δὲν εἶνε τελεία μόνον μετὰ τὸν Διδασκαλόν μᾶς χρειάζεται καὶ ὁ Παῖδοστράτης. . . Τὸ πνεῦμά μας ἐφωτίσθη καὶ ἐμορφώθη ἀπέκτησεν ὅλην ἐκείνην τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἡρώδῃ διέσκέλισε τὴν κουραστὴν καὶ ἐκάθησε, διὰ νὰναπνεύσῃ ὀλίγον. . .

Σχεδὸν ἀμέσως, μία ἰσχυρὰ κραυγὴ, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Δίρκ Πέτερς, — ἔφθασε μέχρις ἡμῶν. . .

Τί εἶδε λοιπὸν εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου ἐκείνης ;. . Κώπας καὶ ἐξαρτήματα βεβαίως, διότι ἀμέσως ἐκάθησε παρὰ τὴν πρῶραν καὶ διεθυνηθείς πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μετὰ δύναμιν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Μόλις ἀπέχε πέντε ἢ ἕξ ὀργυιάς, φερομένη ὑπὸ τῆς παλιρροίας, ὅταν ὁ Δίρκ Πέτερς ἀφῆκε τὰς κώπας, ἔσκυψε πρὸς τὴν πρῶραν, καὶ κατοπιν ἐσηκώθη, κρατῶν ἐν σῶμα ἀναίσθητον.

Ὅσοι σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε τότε ! . .

«Ὁ ἀδελφός μου !. . ὁ ἀδελφός μου !. .»

Ὁ Λάν Γκὺ ἀνεγνώρισεν τὸν Οὐίλιαμ Γκὺ.

— Ζή !. . Ζή ! ἀνέκραξεν ὁ Δίρκ Πέτερς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ λέμβος προσήραξε καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν ἀδελφόν του. . .

εἰς τὴν πατρίδα του. Καὶ ἡ πατρίς εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ὄχι μόνον διὰ τὸν λόγον του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν χειρῶν του. Ἡ καιδεῖα ἀφ' ἐνὸς τῶν ἐχρησήμεν διὰ νὰ τὴν ὑπερηγῇ ἐν εἰρήνῃ, διὰ νὰ γνωρίζῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἢ δὲ ἀσκήσις ἀφ' ἐτέρου τὸν καθίστα ἱκανὸν νὰ πολεμῇ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ νὰ τὴν σώζῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της. Αἱ Παλαιστράται καὶ κυρίως τὰ Γυμνάσια δὲν παρεσκεύαζον μόνον ἀθλητὰς ἀλλὰ καὶ στρατιώτας, δὲν καθίστανον τὰ σώματα μόνον ὄρατα καὶ εὐγραμματα, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρά. Ἡ ἀνδρική ὠραιότης συνοδεύεται πάντοτε καὶ ὑπὸ τῆς ἰσχύος.

Ἄδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς σῶμα κανονικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς ἀνεπτυγμένον διὰ τῆς ἀσκήσεως, καὶ μὴ ἰσχυρόν. Ἄλλ' οὕτε εἰς σῶμα ἰσχυρὸν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνοικήῃ ψυχὴ δειλὴ καὶ ἀτολήμης. Ἄν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα ἐνεφυσᾷτο ἡ φιλοπατρία, εἰς τὰς Παλαιστράτας ἐνεφυσᾷτο ἡ ἀνδρεία. Καὶ τὰ δύο ὁμοῦ συνηνωμένα ἀπετέλουν τὸ τέλειον τοῦ Πολίτου, τὸ ὅποιον ἐπεδίωκεν ἡ ἀρχαία Ἀγωγή.

Ἀνωτέρω μετεχειρίσθη δύο λέξεις : Π α λ α ἰ σ τ ρ α καὶ Γ υ μ ν ἄ σ ι ο ν. Θά μ' ἐρωτήσετε λοιπὸν δικαίως : Καὶ τώρα, μετὰ τὸ Διδασκαλεῖον, πῶς θὰ ὑπάγωμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἀγωγὴν μας ; εἰς τὴν Παλαιστράταν ἢ εἰς τὸ Γυμνάσιον ; Τί εἶνε τὸ ἐν, τί εἶνε τὸ ἄλλο ;

Θά σας το ἐξηγήσω ἀμέσως. Εἶνε γυμναστήρια καὶ τὰ δύο, ἀλλὰ τὸ μὲν κατώτερον, τὸ δὲ ἀνώτερον. Εἰς τὴν Παλαιστράταν γυμνάζονται οἱ Παῖδες εἰς τὸ Γυμνάσιον οἱ Ἐρῆθοι. Οἱ φοιτῶντες ἀκόμη εἰς τὸ Διδασκαλεῖον, μεταβαίνουν εἰς τὴν Παλαιστράταν οἱ φοιτῶντες εἰς τὰς Σχολὰς τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ρητόρων, μεταβαίνουν εἰς τὸ Γυμνάσιον. Εἰς τὴν Παλαιστράταν λοιπὸν θὰ μεταδῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Προάντος. Ἀργότερα, ὅταν θὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν Ἐρῆθειαν καὶ θὰ φοιτῶμεν εἰς τὴν Ἀκαδημειαν, θὰ ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον. Ἐκεῖ θὰ τελειοποιήσωμεν εἰς ὅλας τὰς ἀσκήσεις ἐκεῖ θὰ γίνωμεν ἱκανοὶ νὰγωνισθῶμεν καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀκόμη ἐκεῖ θὰ ἐκμάθωμεν καὶ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, διὰ νὰ πολεμήσωμεν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ἀλλὰ τίποτε δὲν γίνεταί ἄνευ προπαιδείας καὶ διὰ τὴν ἀθλητικὴν προπαίδειαν, μᾶς ἀναμένει ὁ παιδοτρίβης εἰς τὴν Παλαιστράταν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὴν Παλαιστράταν. . . Τί ὄρατα, τί θαυμασία ζωὴ ἐκεῖ μέσα ! Μετὰ πόσον ζῆλον ἀσκούνται οἱ συμμαθηταὶ μας ὅλοι ! Τί ὄρατα στασεις λαμβάνουν τὰ γυμνά των σώματα ! Πόσον μεθοδικῶς τοὺς ὀδηγεῖ ὁ παιδοτρίβης ! Πόσον ζωηρὰ γεννᾶται εἰς

την φυγή των η άμιλλα ! Τι εδεξίαν που αισθάνεται το σώμα γυμναζόμενον ούτω ! Και πόσον ηδονικόν είνε το θερμόν εκείνο λουτρόν, το οποίον οι νεαροί άθληται λαμβάνουν μετά το τέλος του μαθήματος, καθαρίζοντες το σώμα, από το έλαιον δια του οποίου το είχαν άλειψη και από την άμμον της κονίστρας, η οποία είχε κολληση επ' αυτού.

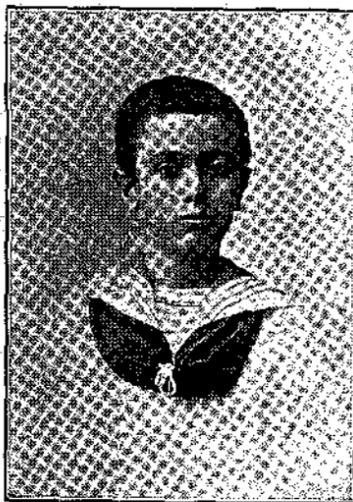
Άλλα διατί να σας τα επαναλαμβάνω ; Ο Πρώτος σας τα περιέγραφε τόσον ώρατα ! Το Ζ' Κεφάλαιον, το οποίον επιγράφεται «Είς την Παλαιστραν» είνε έν από τα θαυμαστότερα του βιβλίου, τόσον δια την ιστορικήν του ακρίβειαν όσον και δια την ζωηρότητα και το κάλλος της καλλιτεχνικής εκείνης αναπαραστάσεως. Σας συμβουλεύω να το αναγνώσετε πολλάκις.

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΡΣΕΥΣ

Βραβευθείς εις τον 5ον Διαγωνισμόν των Δύσεων.
(Ίδε σελίδα 318)

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Γερβόσάν είνε πλοίο
κι' ο πλοίαρχος σοφός
κι' ήμέρα ταξειδεύω
και νύχτα δίχως φώς.

Γερβόσάν έχω σώμα
και το μυαλό γερβό
ς τον βίο μου αρμενίζω
με ό,τι θεός καιρός.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Πέρασαν οι παπάδες φορεμένοι, λιβάνισαν το αεράκι τού δροσερού' πέρασε και λαός πολλός ανθρωπος και πήγαν 'ς τον κατάξερο τόν κάμπο, να παρακαλέσουν το Θεό, να σταίλη ευεργετική βροχή.

Σάν έφυγαν, και έδυσε ο φλογερός ο ήλιος, που τώρα μήνες, χωρίς σύννεφο να τον θαμπώση, έλαμπε και εξέρανε τη γη, τα φυτά έκαμαν συμβούλιο κι' αυτά, παράκλησι να κάμουν 'ς το Θεό.

Διγοθυμισμένα 'ς τής νύκτας της άδρουσης το σκοτάδι, έλεγαν τη γνώμη τους' και άποφασίσθηκε, ύστερα από πολλή συζήτησι, να μιλήση 'ς το Θεό από μέρους όλων, το υπερούψηλο κυπαρίσσι, που συνώρευε με τα σύννεφα και που θα έφθανε εύκολώτερα 'ς τον Πλάστη ή φωνή του.

«Λυπήσου μας, Θεέ μου, λυπήσου τα παινεμένα σου έργα χείρα, λυπήσου τα παιδιά σου !» έλεγαν τα φυτά κι' από τα κατάξερά των πέταλα, έσταξε ή τελευταία των δροσιά, σαν δάκρυ φωτερό.

Το κυπαρίσσι τεντώθηκε ακόμη περισσότερο και ειπε : — «Θεέ, όταν τόν κόσμο έκτίξες με το λόγο σου, συλλογίσθηκες να κτίσης και κάτι αδύνατα κτίσματα, που χάνονται μ' ένα φύσημα του βορειά.

«Τώρα, καιρό πολύ έχεις να σταίλης τη βροχή σου τη θαυματουργή' αυτά διψούν και χάνονται. Σήμερα έρχομαι από μέρους των να σε παρακαλέσω, να σταίλης τη βροχή σου. Και αν σε ενόχλω, αίτια δεν είμαι βέβαια έγω, παρά ή δική σου ή άβαρασία να κάθεται και να φέρνης 'ς τον κόσμο τόση ανίσχυρα κτίσματα.

«Έγώ ανάγκη από τίποτε δεν έχω' κντέχω και 'ς την ξεραία, άντέχω και 'ς την παγωνιά. Ζώ χωρίς κανέναν να φροντίγη για το λάδι της ζωής μου. Κ' εσύ αν με ξεχάσης, έγω πάλι γίγαντας, θα στέλω αντίκρυ σου.»

Αυτά ειπε το κυπαρίσσι. Τα φυτά δεν κατάλαβαν, τί ειπε' μά είδαν τον ουρανόν να σκοτεινιάση και χάρηκαν. Και ειπε το κυπαρίσσι το αλύγιστο :

— Αί, παιδιά, το βλέπετε ; είμας τους δυνατούς μας άκούει πάντα.

Μά εκεί, που τα έλεγε αυτά, κεραυνός με λάμψι της κολάσεως έπεσε 'ς την κορφή του κυπαρισσιού και το κατάκαψε.

Άκούσθηκε και μιá φωνή που έλεγε :

«Έσύ που έχεις μέσα σου τόση δύναμι και ζωή, που μπορείς να ζήσης και αν ακόμα έγω σε ξεχάσω, πάντα ή οικογένειά σου, υπερέφρανο δένδρο, να κατοική ζωντόνεκρη 'ς τα νεκροταφεία μέσα.»

Τα φυτά τρώμαξαν από τη θεϊκή όργη, μά ήξευραν πώς κάτω απ' την όργη, βρίσκεται πάντα και ή ευσπλαχνία

του πατέρα, και αποφάσισαν να στείλουν άλλον πρεσβευτή.

Μά όλα λιγοθυμισμένα κανένα δεν βαστούσε, και όλα έγέρνανε 'ς τη γη.

Τότε μιá τριανταφυλλίτσα του άγρού, που ακόμα ήταν ζωντανή, ζνοιξε το χείλη της τα τριανταφυλλιά και ειπε :

«Θεέ μου, δεν ξεύρω αν θα φθάση ή προσευχή μου 'ς τον άγίο σου θρόνο είμαι τόση μικρό και ταπεινό και άσήμαντο φυτό, που τρέμω.

«Γιά μένα δεν παρακαλώ' έγω αν λείψω, ή άρμονία του κόσμου σου δεν θα χαλάση' μά τα άλλα τα φυτά, που τρέφουν τον αυθέντη μας τόν άνθρωπο, έκείνα σπλαχνίσου τα και δροσιάσε τα.

«Είμαι ταπεινό αγριολούλουδο, και άφου κατάδεχθηκες να φέρης και μένα 'ς τον κόσμο, θ' άκούς βέβαια, πώς κάμνω κ' έγω την πρωινή μου προσευχή, και πώς σ' εύχαριστώ για τη βροχή και για τόν ήλιο σου.»

Μιά γλυκειά μοσχοβολιτάδα σαν λιβάνι άτίμητο, ανέθηκε 'ς τον ουρανόν, και ο πατέρας ο Θεός χαμογέλασε και ύστερα δάκρυσε από συγκίνηση' πώς φυτά τόση μικρά, αισθάνονται κι' αυτά ευγνωμοσύνη !

Το δάκρυ του Θεού ή το χαμόγελο, καλά δεν ξεύρω, έστειλε 'ς τη μάνα γη βροχή, και έπιναν τα διψασμένα τα φυτά και σήκωναν τα κεφαλάκια τα μωρωμένα κ' εύχαριστούσαν το Θεό.

Όλα μαζί εύχρίστησαν και τόν πρεσβευτή, την τριανταφυλλίτσα, κ' έκείνη κοκκινόβλησε ακόμη πειό πολύ απ' τη ντροπή της.

Κ' ειπ' ο Θεός :

— Μικρό αδύνατο και τρυφερό αγριολούλουδο, με το πολύ το μύρο και με τη ντροπαλή τη χάρη, να γίνης βασιλέας 'ς όλα τα λούλουδα, 'ς όλα τα βίτανα' έσένα να προσκυνούν βασιλέα τους τα πλατάνια τα αιωνόβια, έσένα το στάρι το ξανθό που είνε του ανθρώπου ή ζωή, έσένα και το μύλο, που για τη ζωνόγλυκη γεύσι του και τη χρωπή θωριά του, ο άνθρωπος τα λόγια τα διά μου ξεχάσε.

Γύρισεν ο γέρω πλάτανος, να ιδη πώς θα φερθή το τριαντάφυλλο ύστερα από τα μεγαλεία που του έχάρισε ο Θεός. Μά άνθιζε πάντα το ίδιο' πορφύρα το περίχυνε πειό πολύτιμη άπ' όλας της πορφύρας, το έρύθημα της έντροπής. Το ίδιο μύρο πάντα έχυνη και τέν άέρα τόν μοσχοβολούσε. Δεν άφήλωσε καθόλου' μόνο το μικρό δεινδράκι είχε άγκάθια μυτερά για τούς κόλακας που πλησίαζαν.

— Σε προσκυνά, βασίλεά μου καλονοημένη, ειπε ο γέρω πλάτανος' άφου οι κόλακες σιμά σου δεν σιμώνουν, ο λαός θα ιδη καλό απ' τα χέρια σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Μόνο όποιος ζη σε έένα μέρη
Μόνο αυτός αισθάνεται και έξρει,
Τι είνε ή πατρίδα ή γλυκειά,
Και αν ζη σε μέρη έακουσμένα,
Κι' αν παλάτια μαρμαροκτισμένα
Έχη μέσ' 'ςτά έένα κατοικία.

Η ζωή του δλ' είν' άλλαγμένη,
Γύρω του άκούει γλώσσα ξένη,
Ξένος βλέπει γύρω του μορφές,
Ξένοι δρόμοι, όπτια και παλάτια,
Και του κάκου φάχνουνε τα μάτια
Ναύρουνε ένθύμησες κρυφές.

Πούν' ο κήπος, πουχει πρωτοπαίξη ;
Πούν' ή έξοχή, που έχει τρέξη
Εδύμο παιδάκι μιá φορά ;
Πούνε το βουνό το μωρωμένο ;
Πούν' το μονοπάτι τ' άνθισμένο,
Πουκόςε λουλούδια με χαρά ;

Πούνε το μικρό του το σπιτάκι ;
Πούνε το δικό του καμαράκι,
Που συνήθις' ήπυχα να ζη ;
Πούν' εκείνοι, που τον αγαπούσαν
Κ' οι καρδιές των σύμφωνα χτυπούσαν
'Στη δική του, πάντοτε μαζί ;

Δεν συγχαίρουν τούτοι 'ς τη χαρά του,
Και δεν κλαιν 'ς τη μαύρη συμφορά του,
Έχουν άλλες λύπες και χαρές.
Και καμιά καρδιά έδω δεν πάλλει,
'Αν γενή ή πατρίδα του μεγάλη,
'Η αν την πλοκώσουν συμφορές.

Πούνε, μέσ' 'ςτά πρόσινα ντυμένος,
Πούν' ο τάφος ο αγαπημένος,
Πουκανε με δάκρυα προσευχή ;
Όλα άχ' μακριά' χουνε πετάξη,
Κι' όπου έδω τριγύρω κι' αν κυτάξη,
Είνε ξένη, ξένη ή ψυχή.

Μόνο όποιος ζη σε έένα μέρη,
Μόνο αυτός αισθάνεται και έξρει
Τι είνε ή πατρίδα ή γλυκειά,
Και αν ζη σε μέρη έακουσμένα,
Κι' αν παλάτια μαρμαροκτισμένα
Έχη μέσ' 'ςτά έένα κατοικία.

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 379)

Οι δύο άνδρες έπερίμεναν απέξω με άγωνίαν, έως ότου ήκουσαν από μέσα την φωνή του Γιαννάκη.

— Ά, να και ή Μηλιά ! Τώρα είμαστε καλά !

Τα δύο παιδιά με τόν Ζοζόν έμειναν όλιγον κάτω, εις την αύλην του Μεγάλου Βράχου, διασκεδάζοντα με τα κινήματα του μαύρου ύπηρέτου, ο όποιος πρέτην φοράν εις την ζωήν του έβλεπε ατέτοια πράγματα και τα είχε χάση...

— Ά, τί ώραία καλαμωτή ! ανέ-

κραζε. Κ' έχει μέσα ένα σωρό ψάρια !
— Θα τα πάρουμε 'ς το γυρισμό, ειπεν ή Μηλιά. Τώρα πάμε άπάνω να πάρουμε το κουτί. Μόνον γι' αυτό ήλθαμε !

Ο Γιαννάκης έπροπορεύθη και άνέβη την κλίμακα με ταχύτητα και εύκολίαν. Και άμα έφθασεν εις την είσοδον του σπηλαιου, έστάθη ως νανάβη και ή Μηλιά με τόν Ζοζόν.

— Τώρα θα κάμουμε φωταφία 'ς το κλάτι μας ! ειπαν' έχω κερία και σπύρτα. Νά, πάρε Μηλιά, πέρε Ζοζό... Και ο μικρός τούς έμοίρατεν από ένα κερι.

Άλλα μόλις έμβήκαν μέσα εις το σπήλαιον, το όποιον έφωτίσθη έτσι εξαφνικά, είδαν κάτι σαν πέπλον μαύρον, που άπεσπάσθη από τόν τοίχον και τους έπερικύκλωσε, και έστρηφογύριζεν από πάνω από τα κεφάλια των με ένα θρόνον περιεργον.

— Μάνα μου ! νυχτερίδες ! έφώναξεν ή Μηλιά με φρίκην. Και όρμησε να έδγη από το σπήλαιον, σαν τρελλή, με φωνές δυνατές.

Ο Ζοζός όμως έτρεξε και την έκρατήσε.

— Πώς κάμνεις έτσι ; ειπε' ή νυχτερίδες θα φύγουν και δεν θα ξαναγυρίσουν δω έχομεν φώς. . . Έλα, μη φωνάζης' τί θα νομίση ο κύριος αν ακούση ;

— Μη της βλέπης, να μη της φοβόσαι, ειπεν ο Γιαννάκης' και πλησιάσας, έσκέπασε διαμιάς όλον το κεφάλι της αδελφής του με ένα ύφασμα.

— Τι είν' αυτό ; ειπεν ή Μηλιά, προσπαθούσα να έλευθερωθή.

— Άρσε πρώτα να φύγουν ή νυχτερίδες, και ύστερα σου το βγάξω.

Μετά πέντε λεπτά της ώρας δεν ύπηρχε, ούτε μιá νυχτερίς μέσα εις το σπήλαιον και ο Γιαννάκης έτράβηξεν από το κεφάλι της αδελφής του το ύφασμα, το όποιον εκείνη άνεγνώρισεν άμέσως : ήτο έν από τα ύποκάμια του ναούτου, τα όποια είχε μικρόνη δι' αυτήν και δια τόν αδελφόν της, καθώς ένθυμείσθη.

Έκτύταξε γύρω της ή Μηλιά και έπνευθε με πολλήν συγκίνησην τα πράγματά των, όπως τα είχαν αφήση : το φύκινον στρώμα, την κουβέρταν, τόν σάκκον του ναούτου και το κιβώτιον με τα φαζμάδια, άδειανόν. Έκει κοντά ύπηρχε και το σκέπασμα του βαρελιού, το όποιον είχε βάλη ως σημάδι εις το

μέρος, όπου είχαν κρύψη τόν θησαυρόν.
— Περίεργον πράγμα ! ειπεν ή Μηλιά' μου φαίνεται ότι ο λάκκος που έσκάψαμε δεν ήταν τόση κοντά 'ς τόν βράχο. Δες και κάποιος ήλθε και μετέτόπισε το σκέπασμα.

— Δεν το πιστεύω, ειπεν ο Γιαννάκης' θα σκάψουμε και θα ιδούμε. Έλα, Ζοζό, οι δύο μας.

Έπήραν τας άξίνας και έσκαψαν σε δύο τρία μέρη, αλλά δεν ήρχην τίποτα. Η Μηλιά είχαν άπελπισθή και έκλαιγε.
— Τι θα πούμε 'ς τον κύριον Γαζή, αν γυρίσουμε με άδεια χέρια ; Έλεγε.
Έξασφα όμως της ήλθεν ως μιá έμ-

«Ηνοιξαν άμέσως το σκέπασμα, και είδαν ότι ήτο γεμάτον από λαμπρά πετράδια... (Σελ. 389, στήλ. γ.)

πνευσις, ήρπασε μιάν άξίνην και ήρχισε να σκάπη κλησιόν της δεξαμενής. . . Σε λίγο βγάξει μιάν φωνήν :

— Ά !.. αισθάνομαι κάτι τε σκληρό !.. Θα είνε το κουτί.

Και γονατίσασα, άπεμάκρυνε με τα χέρια της το χώμα. Τότε έφάνη ένα πανί. . .

— Γιαννάκη, το ήύρα ! Έλα να με βοηθήσης !

Η Μηλιά έσκυφεν, έσήκωσε το δέμα, το εξέδιπλωσε και το χρυσό κουτί έφάνη. . . Ηνοιξαν άμέσως το σκέπασμα, και είδαν ότι ήτο γεμάτον από λαμπρά πετράδια. . . Κανείς δεν είχε πειράξη τόν θησαυρόν.

— Πάμε !.. πάμε γρήγορα ! ειπεν ή Μηλιά.

Και πριν να φύγουν από το παλάτι

των, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπανεβλεπαν πλέον, τὰ παιδιὰ ἐστάθησαν ὀλίγον καὶ το ἀπεχαιρέτησαν μὲ συγκίνησιν.

Ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν, ὅταν ἡ Μηλιὰ ἐσκέπασε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἔβγαλε πάλι τὲς φωνές :

— Νυχτερίδες ! . . πάλι νυχτερίδες ! . . Ἐγέμισαν τὰ μαλλιά μου ! Σώστε με !

— Ἡύλασε, Μηλιὰ ! δὲν εἶνε νυχτερίδες ... εἶνε ὁ γλάρος μας ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Σ' ἐγνώρισε καὶ ἦλθε νὰ σε χαιρετήσῃ... Νά, τώρα ἐκάθησε 'στὸ χέρι μου... Κότταξε λοιπὸν !

Πραγματικῶς, ἦτον ὁ γλάρος. Ἐρράμφιζε τὰ μαλλιά τοῦ Γιαννάκη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπηδούσεν εἰς τὸν ὄμιον τῆς ἀδελφῆς του, γεμάτος χαρὰν πού τους ἐπανεβλεπε. Ὑστερα ἐπέταξε καὶ ἐστάθη εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς σχισμάδος, ἐπάνω εἰς τὸν βράχον.

— Κότταξε ! σὸν νὰ μας κράζῃ ! . . Τί νὰ μας θέλῃ ; . . Πηγαίνω νὰ ἰδῶ... Μηλιὰ ! ἔλα, τρέξε, νὰ ἰδῆς τί ὠραία πού εἶνε !

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐψήλωνε, διὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα.

Ἡ Μηλιὰ ἐπλησίασε.

— Μπα ! εἶνε ἡ φωλιὰ του ... μὲ πέντε πουλάκια... Τί εὐμορφα πού εἶνε ! . . Διασκεδάσει πού θὰ εἴχαμε τώρα, ἂν ἐμέναμεν ἐδῶ !

— Πρέπει νὰ πηγαίνωμεν, εἶπεν ὁ Ζοζός, ὁ κύριος μᾶς περιμένουν.

— Ἐχεις δικίον, Ζοζό ! πάμε ! . .

Καὶ ἀφ' οὗ ἐκύτταξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ σπήλαιον καὶ ἐστελεν ἕνα φίλιν εἰς τὸν γάρον, ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸ κουτί ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ζοζοῦ.

— Ἐγὼ τὸ ἤῤῃρα, εἶπε, κ' ἐγὼ θὰ το δώσω εἰς τὸν κ. Γαζῆν.

Καὶ οἱ τρεῖς κατέβησαν τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ἐρωτίζετο ἀπὸ τὴν σελήνην.

— Ἀμὲ ἀπὸ τὴν καλαμωτὴ δὲν θὰ πάρομαι τίποτε ; εἶπεν ὁ Ζοζός, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ μαζί του ἐπίτηδες τὸν σάκκον τοῦ ναύτου. Ἄ, τί ὠραῖοι ἀστακοὶ ! τί ὠραῖες γλῶσσες ! Τοῦ κυρίου μου τοῦ ἀρέσουν πολὺ.

Καὶ ὁ μαῦρος ἐγέμισε τὸν σάκκον του περιχαρῆς, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ὄμιον τοῦ καὶ διηυθόνθη πρὸς τὴν ἐξοδον. Ἐκεῖ ἐσφύριξεν. Ἀμείως ἐν ἄλλο σφύριγμα τοῦ ἀπεκρίθη ἀπέξω.

— Εἶν' ἐκεῖ καὶ μας περιμένουν. Ἐμπρός, παιδιὰ ! Ἐγὼ περνῶ πρώτος καὶ σὲς περιμένω.

Ὁ Ζοζός ἔδρασε εἰς τὸ πόδι του τὸν σάκκον μὲ τοὺς ἀστακοὺς καὶ ἐχώθη πρώτος εἰς τὴν τρύπαν. Χωρὶς διαταγμὴν τὸν ἠκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, καὶ ὕστερα ἡ Μηλιὰ μὲ τὸν θησαυρὸν.

Ἐξω τοὺς ὑπεδέχθη ὁ κύριος Γαζῆς. Καὶ ἡ Μηλιὰ, μόλις ἐβγήκε, τοῦ ἔδωκε τὸ κιβώτιον.

— Μ' ἐδυσκόλευσε πολὺ εἰς τὸ ὑπόγειον, τῷ εἶπε' ἀλλὰ εἶμαι τόσον εὐχαριστημένη πού κατώρθωσα νὰ το φέρω!

— Λοιπὸν, Μηλιὰ, τὰ ἐκατάφερες ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης πλησιάζων μὲ σπουδῆν. Ὁ θησαυρὸς ;

— Ἴδου ! εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς, καὶ του ἐκαρούσιασε τὸ κιβώτιον.

— Τί θαυμάσιον καλλιτέχνημα ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Καὶ τὸ περιεχόμενον ἀνταποκρίνεται μὲ τὰ ; ἐλπίδας μας; Ἦνοιξαν τότε τὸ σκέπασμα. Μία ἀκτίς τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ πετράδια, καὶ τὰ ἔκαμε νὰ σπινθηρίσουν τόσον ζωηρά, ὥστε ἐνόμισες ὅτι τὸ κιβώτιον ἔξαφνα ἐπῆρε φωτιάν.

— Ὁλόκληρος περιουσία αὐτὸ τὸ εὐρημα ! Μηλιὰ μου, σήμερον δὲν ἔχασες τὸν καιρὸν σου. Φίλιπτε Γαζῆ, εἶσαι εὐτυχῆς. Τὸ μέλλον σου ἐξησφαλίσθη πλέον !

— Ὁ θησαυρὸς ἀνήκει εἰς τὰ πατριά, εἶπε τότε ὁ κ. Γαζῆς. Ἄν δὲν ἦσαν αὐτά, θὰ ἔμενον ἀκόμη εἰς τὸν βράχον.

— Ἀληθῆ ἂν δὲν ἦταν ὁ γλάρος ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Αὐτὸς μας ἔκαμε νὰ βροῦμε τὸ κουτί. Ψέματα, Μηλιὰ ;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μηλιὰ. Εἰς τὸν γλάρον χρεωστοῦμεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. . . Τὸν εἶδαμε, ξεύρετε, πάλι. Ἐκαμε τὴν φωλιὰ του μέσα εἰς τὸν βράχον καὶ ἔχει πέντε μικρά... Τί χαριτωμένα πού εἶνε !

[Ἐπιτεταῖ συνέχεια.]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

Μόλις ἡ Μάμμη φορέσῃ τὰ ματογυάλια τῆς καὶ με κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον—νά, ἔτσι !—ἂν ἔτυχε νὰ κάμω κανένα σφάλμα, τὸ βλέπῃ ἀμέσως.

— Εἶνε γραμμένο 'στὰ μάτια σου ! μοῦ λέγει.

Τότε προσπαθῶ νὰ μὴν βλέπῃ τὰ μάτια μου. Κυττάζω κάτω . . . τίποτε ! ἐκεῖνη καὶ πάλι τὸ βλέπει !

Προχθὲς ἐφόρεσα κ' ἐγὼ τὰ ματογυάλια τῆς μάμμης διὰ νὰ ἰδῶ ἂν κ' ἐκεῖνη δὲν εἶχε κάμη κανένα σφάλμα, καὶ τὴν ἐκύτταξα καλὰ μέσα 'στὰ μάτια,—νά, ἔτσι.

Ὅμως δὲν εἶδα τίποτε, μὰ τίποτε ! Φαίνεται ὅτι μονάχα αἱ μάμμαι ἠξεύρουν νὰ διαβάξουν ὅ,τι εἶνε γραμμένο 'στὰ μάτια' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω.

Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤξευρα, ξεύρω πολὺ καλὰ τί θὰ ἐδιάβαζε : ὅτι ἡ μάμμη εἶνε πάντα καλῆ, καὶ ὅτι ἀγαπᾷ τὴν μικρὰν τῆς ἐγγονήν, καὶ ὅταν ἀκόμη διαβάξῃ 'στὰ μάτια τῆς ὅτι ἔχει κάμη κανένα σφάλμα.

Σ Τ Η Λ Η Τ Ι Μ Η Σ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἐκ σελ. 358)

- 313. Ἐλένη Κ. Ἀξελού, Ἀθηνῶν.
314. Ἰωάννης Σ. Ἀθανασιάδης, Πλωμαρίου.
315. Κωνσταντῖος Χρ. Ἀθανασιάδης, Μυτιλήνης.
316. Χριστόφορος Α. Μιχαηλίδης, Κηφισίας.
317. Ἀλέξανδρος Α. Βόκιος, Σμύρνης.
318. Κατρίνα Λάμπρου Κωνσταντῆρα, Ἀθηνῶν.
319. Γεώργιος, Ἡλίας καὶ Ἀνδρέας Χ. Τριάντα, Πατρῶν.

- 320. Γεώργιος Α. Ἀθανασιάδης, Σμύρνης.
321. Ἰωάννης Γ. Χριστοφίδης, Παιρατίας.
322. Μαρία Χαριστάου, Ἀθηνῶν.
323. Παναγιώτης Σ. Χρηστέπουλος, Βαλκωνίου.
324. Ἀσπασία Ἀλ. Δημητρίου, Ραμλῆ.
325. Ἑλλη Κοραῖ Σύννερα, Σμύρνης.
326. Ἰωάννης Ν. Δημητριάδης, Κηφισίας.
327. Νικόλαος Μ. Κουγιούλης, Παιρατίας.
328. Ἀπόστολος Κωνστ. Γ. Μαχαίρας, Λευκάδος.
329. Δημήτριος Γ. Δημητρίου, Ἀμφισσῆς.
330. Ε. Π. Μολιός, Μυτιλήνης.
331. Π. Α. Κοιλίης, Μυτιλήνης.
332. Παρασκευῆς Μ. Τζωάννου, Μυτιλήνης.
333. Γεώργιος Κ. Δρακονόπουλος, Ἀθηνῶν.
334. Ἀγούστα Νικολαΐδου, Ἀθηνῶν.
335. Εὐδοκία Χ. Βαρδακίδου, Ἀθηνῶν.
336. Χρήστος Ἐράστου Χριστοπούλου, Φιλίππουπόλεως.

- 337. Ἀριστείδης Ἡλ. Σταμπολιτῆς, Καλαμῶν.
338. Ἀγγελίνα Γ. Κώτη, Ὀδησσού.
339. Ὀρφέος Γ. Βενιόλου, Ἀθηνῶν.
340. Αἰκατερίνη Ι. Κωνσταντοπούλου, Τύνιδος.
341. Φωτεινὴ Χ. Ἐρμείδου, Κωνσταντίας.
342. Μαρίκα καὶ Ἀθανάσιος Μιχ. Ἀνδριόσκην, Ἀθηνῶν.

- 343. Γιαννάκης Κ. Μαυρίκος, Ἀθηνῶν.
344. Ἐλένη Σκ. Μαυρομάτη, Ἀθηνῶν.
345. Εὐάγγελος Χρ. Σπύνης, Ἀθηνῶν.
346. Ἀμαλία Β. Κρημνῶν, Πατρῶν.
347. Δημήτριος Ν. Χατζίκος, Ἀθηνῶν.
348. Θεόδωρος Γ. Καραγιάννης, Καλαμῶν.
349. Ἑλλη Π. Σακελλαρίδου, Ταϊγανίου.
350. Αἰκατερίνη Θ. Στουβέτου, Κηφισίας.
351. Γεώρ. Ε. Κυριακόπουλος, Νοβοροσίσκιης.
352. Ἰωάννης Τζουμάκης, Νοβοροσίσκιης.
353. Ἰωάννης Π. Ἰωαννίδης, Κωνηπόλεως.
354. Reverand Albert Bonus, Alphington [Ἐξωτερ. Ἀγγλίας.

- 355. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
356. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
357. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
358. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
359. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
360. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
361. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
362. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
363. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
364. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

- 365. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
366. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
367. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
368. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
369. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
370. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
371. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
372. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
373. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
374. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

- 375. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
376. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
377. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
378. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
379. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
380. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
381. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
382. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
383. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
384. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

- 385. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
386. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
387. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
388. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
389. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
390. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
391. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
392. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
393. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
394. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

- 395. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
396. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
397. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
398. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
399. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
400. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
401. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
402. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
403. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
404. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

- 405. Εὐριπίδης Ἀ. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
406. Ἰωάννης Θ. Πετροκόκκινος, Παρισίαν.
407. Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆς, Μυτιλήνης.
408. Δημήτριος Παρρησιῶν, Τραπεζοῦντος.
409. Γ. καὶ Ἀθηνᾶ Βελισσαρίδου, Τραπεζοῦντος.
410. Υἱοὶ Καραλ. Καραγιαννίδου, Τραπεζοῦντος.
411. Στ. Βασιλειάδης, Ἀλεξανδρείας.
412. Γεώργιος Σκαρμπούκος, Ἀλεξανδρείας.
413. Ὀλγα Γ. Φλώρου, Κυθωνίων.
414. Ὀρέστος Χρηστίδης, Κυθωνίων.

Οἱ ἐν ΡΩΣΣΙΑΙ καὶ ΡΟΥΜΑΝΙΑΙ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ κληρώσωσιν αὐτὴν οἱ μὲν ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον (ἰδὲς Αἰκατερίνης ἀριθ. 26, II) οἱ δὲ ἐν Ρουμανίᾳ πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ Τραπεζίτας Κουρ. Ἀδελφούς Χάιτα, —εὐγενῶς ἀποδεχθέντων τὴν ἀντιπροσώπιαν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τοῦ μὲν κ. Μάλτου κατ' ἀπαστὴν τὴν Ρωσσίαν, τῶν δὲ κκ. Ἀδελφῶν Χάιτα κατ' ἀπαστὴν τὴν Ρουμανίαν.

Παρὰ τοὺς αὐτοὺς κ.κ. Ἀντιπροσώπους πληροῦνται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ καλαιστέρων ἐτῶν ἐξ οἰσθηκότες πέντες τῆς Ρωσσίας ἢ τῆς Ρουμανίας, ἐγγράφοντες δὲ καὶ νῦν συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν».

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν» καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1899, νὰ στείλουν ἀναγκαστικῶς ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των, συμπληρωτικῶς τὸ προσκολληθὲν ἀπὸ τοῦ Ἐγγράφου καὶ ἐπιστρέφοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς (7 ὄρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ γρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1898, ἴσως ἐνδὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, δικαιούνται νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν Προνομίων, τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 48ου φυλλαδίου. Ἐκτὸς τούτου θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Ἀρχεῖον, ὅπως καὶ πάντες οἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφεῖντες διὰ τὸ 1899.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, 1899 ἴσως ἐνδὸς τῆς δευτέρας προθεσμίας, μόνον εἰς τὸ Ἀρχεῖον θὰ λάβουν μέρος, κατὰ τὸ ὅσον θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς Δῶρα ἀξίας 700 δραχμῶν. Αἱ λοιπὸν μέρηαι τοῦ Ἀρχείου εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον : Ὁ Ἀσθεὺς τοῦ Βέγα ἀναγινώσκει ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου τὴν περικειμένην : Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροφθαλμιάζει. . . Ὁ Ἀρχιμαστὴρ Θεμιστοκλῆς (διακρίτων) : Ψέματα ! Παροφθαλμιάζει, δάσκαλε !

Ὁ Κέφαλος, ὅταν ἤκουσεν δεῖ ἡ Ὀδύσεια τοῦ Ὀμήρου εἶνε ποίημα «μαγίστης ἀξίας» ἀνεκράεν ἐν ἀπορίᾳ : Καλὲ τί μου φάλλετε ! Αὐτὸ δραχμῶν βιβλίον ἐκεῖ-πέρα ! . .

Ἄθος τῆς Ἰαπωνίας : —Ἐχεις ἀδελφόν, Δρομὸν Φειδιππίδην ; Δρομὸς Φειδιππίδης : —Ἐγώ . . ἕνα . . Ἄθος τῆς Ἰαπωνίας : —Ὅστι εἶνε μοναχοτύπως . . νὰ τον χαιρέσαι !

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΣ Ο ΘΕΑΛΟΣ !

ΠΑΙΔΙΑ μου, ἡ Διαπλάσις σὰς εἶνε καταλυμένη — καθὼς καὶ δὶον τὸ σπιτικὸν τῆς, ἐκτὸς τῆς Πίσσης, —δεῖτε ὁ Ὁθέλλος ἐχάθη. . . Ναι, ἐκεῖνα τὸ εὐμορφον μαῦρον σκυλάκι, τὸ ὅσον μοῦ ἐχάρησεν ὁ κ. Βεβαρμένος καὶ σὰς ἐπιστολίαν εἰς τὴν Ἐβδόμην Κυριακὴν τῆς Μάρτιας, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Κατέθηκε μιαν ἡμέραν τὴν σκύλαν, εὐρίσκει τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ἐβγήκε εἰς τὸν δρόμον καὶ πάει . . πάει !

Καὶ τώρα ποῖος θὰ μοῦ το εὖρη καὶ θὰ μοῦ το φέρῃ ; Ἄν εἶνε συνδρομητὴς μου ἡ συνδρομητρία, δὲν ἀέξει νὰ του δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του μαζί μὲ τὸν Ὁθέλλον ;

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Ἐτακολοῦσθον οἱ ἐνθουσιασμοὶ διὰ τὸν «Πρόαντα» καὶ οὐτε θὰ παύσουν ποτέ. «Θυσιάζω ὅλα μου τὰ παιγνίδια διὰ νὰ διαβάξω τὸν Πρόαντα — μαῦ γράφει ὁ Τέτις τῆς Ἀχαΐας. — Μὲ τί ὠραίαν γλῶσσαν εἶνε γραμμένο, τί ὠ

ραΐας εἰκόνας πού ἔχει, καὶ ποῖς μετανοῶ πού δὲν ἔβουκα κατὰ τὴν παραπάνω, διὰ νὰ τον πάρω χρυσόδετον ! Ναι μὲν τὸν ἔχω δεμένον, ἀλλ' ὄχι χρυσόδετον. Κρίμα νὰ μὴν το ἤξευρα πὺς θὰ εἶνε τὸσον ἔτοιγον βιβλίον.» (Ἄμ δὲν σὰς τὰ εἶπα ;)—Τὸ Σκαριδάκι μοῦ γράφει : «Ἐλαθε τὸν ἀπρόαντα καὶ εὐχαριστήθη πολὺ ἀναγνώσας τὸ λαμπρὸν τοῦτο βιβλίον. Κατενθουσιασμένος, διηγοῦμαι ἐν συνθεῇ εἰς τοὺς φίλους μου τὰ κυριώτερα. — Ἡ Λεμονοειτικὴ Λιακάδα μοῦ γράφει ἀκαταμαγευμένη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἐκπάρῃ τὸν ἄπαιρον θαυμασμὸν τῆς διὰ τὸν Πρόαντα, τὸν ὅποιον ἂν ὀνομάσῃ «ἐκτακτον βιβλίον» θὰ εἶνε ὀλίγον. — Ἡ Βίγλα ἀναρωτῆται ἡμέτερος :

Διάπλασις, ἀνίγνωσά τον Πρόαντὸν Νικίου. . . Καὶ τί δὲν τοῦ ἰθαύμασα ἐκεῖνου τοῦ βιβλίου ; Δίδει ὠραία πράγματα εἰς τοὺς συνδρομητὰς σου ! Καὶ πὺς νὰ σου πληρώσωμεν τὰ εὐεργετήματά σου ; Μὰς ὠρελεῖς καὶ παιδὸν πολὺ ἀπ' τὰ καλὰ Σχολεῖα

Ὁ Νικητὴς τῆς Ἀεστερλίτσης μοῦ γράφει : «Ἠγάπησα τὸν Πρόαντα, διὰ τὸν γενναῖον καὶ ἐνθουσιον χαρακτήρα του, διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδυνήθη νὴποδεῖξῃ τὴν ἀδωκετῆτά του, ἐναντίον τῶν συμφορητικῶν τοῦ καλμοβούλου Μενακράτους, τὸν ὅποιον ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου, κατὰ τὸν δὲ νὰ ἔχῃ τὸσον λαμπρὸν φίλον, τὸν ἑυβόριον καὶ τὸν Θεαγέτην. Ἀληθῆ ὁ ἀπρόαντος εἶνε βιβλίον ἐξαισίου. καὶ ὡς τερπνὸν καὶ ὡς ἠθικὸν καὶ ὡς διδακτικόν.» — Καὶ ἄλλοι πολλοὶ μοῦ γράφουν εὐχαριστικὰ καὶ συγχαρητήρια. Τελος πάντων αὐτὸ τὸ βιβλίον θάρρησῃ ἐποχῆν.

Λυπημένοι οἱ Ψηφοφόροι, διότι ἀπέτυχε τὸ στέδιόν μας ! ἀλλὰ καὶ εὐχαριστημένοι ἐν μέρει διότι ἔχουν περισσεύμα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τοὺς φαίνονται σὰν χάρισμα τὰ βιβλία πού κέρνουν μὲ αὐτὸ. Οἱ περισσότεροι ἀγοράζουν τὸν ἀπρόαντα χρυσόδετον. Τί χαρὰ, ἔ ; Πραγματικῶς, Ἑλλητικὸν Καλλιτέχνη, μὲ μεγάλην μου ἀπορίαν εἶδα νὰ μοῦ γράφῃ ἀπὸ τὸ Μάντζεστερ. «Ἐστεῖλα τὴν ἐπιστολήν σου, τῆς ὁποίας μοῦ ἀρέλεις τὰ ταχυδρομικά. Τώρα πῶς θὰ σου στέλλω τὰ φύλλον ; Ἡ ἰδέα σου, Ἀρχιμαστὴρ Ἐυδοκίδη, εἶνε καὶ ἰδέα μου. Ἠλλάκις εἶπα δεῖ σιακεῖν νὰ ἐκδώσω καὶ ἐν περιοδικῶν διὰ μεγάλους, διὰ νὰ μὴ χωρίζωμαι ἀπὸ τοὺς φίλους μου ὅταν με γυαλιώνουν. Ἡ ἐπιστολή σου μ' ἔκαμε νὰ το καλοσυλλογισθῶ καὶ πάλιν καὶ νὰ ἀναγνωρίσω δεῖ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον. Ὅρα τὰ ἡ σκέψις σου νάρχησιν ἐπὶ 1900, δηλαδὴ μὲ τὸν νέον αἰῶνα. — Τὰ ἰδία ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν Διμ. Π. Ἀρίθαν, συνηγοροῦντα ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως νέου περιοδικοῦ.

Νεαρὰ Φιλίσσορος (Κ. Α.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον οὐ ἐτέλεξα. Ἐστεῖλα τὸν «Πρόαντα» χρυσόδετον καὶ τοῦ «Μαθητῆς τοῦ Εὐσεβίου.» Πάλιν ἀπὸ τὰ Ταχυδρομείων Πειραιῶς μὲ εἰδοποιεῖν δεῖ ἐρρίφθη ἐκεῖ μίᾳ ἐπιστολῇ δι' ἐμὲ μὲ ἀνεπαρκῆς φραγματόσημον. Ὅποιος τὴν ἔρριψεν ἂς προηίτη.

Κόμη τῆς Βενετίας, δεκτικὸν το νέον σου ψευδώνυμον. τὴν μυθολογίαν τοῦ ὁποῖου μοῦ ἐνθουσιάζεις χαριστάτα. Ἐλαθε τὸ περιοδικὸν καὶ ἀνίγνωσά εὐχαριστικῶς τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀγαπητοῦ σου θεοῦ. (Τοῦ ἀξιότιμου θεοῦ καὶ πολὺ περισσότερα !) Μοῦ ἤρθε καὶ ἡ φράσις σου δεῖ ἀετρόχιστος ἀπὸ τώρα τὸ σταδί σου καὶ περιμένεις τὴν διαταγὴν μου—δηλαδὴ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀγγελιῶν,—διὰ νάρχησῃ τὸ ψήφισμα.

Καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν ἰδρῶθαι Μικρὸς Κερκυρατικὸς Σύλλογος μὲ πρόεδρον τὸν Ἰόνιον Πέλα

**Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νὰ-
ταλλάξουν:** — ὁ Ἄρατος μετὰ τὸν Ἐδδρον,
Λούσιον, Κραυγὴν τῆς Πατριῆος καὶ Ἰππο-
την Γουλιέλμου — ἡ Κυραϊζουσα Θάλισσα
μετὰ τὸ Τί με Μάξι, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
κλέα καὶ Ἀκτίνα Ἥλιον (ἢ ἐν εἰς Ἀθηνῶν)
— ἡ Βασιλίσα Μαργῶ μετὰ τὴν Ποιητρίαν
Σαπφῶ, Ἀνδανουσία, Κροκόδειλον τοῦ
Νεῖλου, Ταγαγαίαν Κόρην καὶ Πάλλισον
Καρθία — ἡ Φελλία μετὰ τὴν Ἰριδα καὶ Με-
ρόσπην Μαρίνον — ὁ Πέτρος Α. Πολιτάκης
μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Πύρρον — ὁ
Ἀγεμοστρόβιλος μετὰ τὸν Ἀρλεπῖνον καὶ Φρό-
ριον τῆς Κερκύρας — ἡ Ἰαποδάμεια μετὰ τὸν
Μικρὸν Ἰππέα — ἡ Λειμωνιάτικη Διακάθα
μετὰ τὸν Ἐυφορίωνα καὶ Πράντα — τὸ Ὁρατῶν
Τριανταφυλλάκι μετὰ τὸν Γερραῖον Διόβιον
— τὸ Δαιμονάκι μετὰ τὸν Φάλλωντα Ρόθακα
— ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὰ τὸν Λούσιον, Ἰππο-
την Γουλιέλμου, Ἀδγερνιτὸν, Φάλοταρ καὶ
Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας — ὁ Νικητὴς τῆς
Ἀουστρελίτισης μετὰ τὸ Ἦσογο Ἀεράκι, Ἀ-
γριον Μάγδον, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας, Δ.
Δίπλαρ καὶ Μικρὸν Τυρκανοστῆρ — τὸ Παιδί
τοῦ Ἀσπὸ μετὰ τὸν Στρατηγὸν Ἀρρίβαρ — ἡ
Μικρὰ Πανίστρια μετὰ τὴν Ἑλένην Μπογι-
τζίδου καὶ Ἀδάμ Θεοφιλακίαν — ὁ Βασιλεὺς
τῶν Κυκλάδων μετὰ τὴν Ναυκοπούλαρ καὶ Σε-
νηγευμένην Συριακὴν — ὁ Ἀρχιστράτηγος
Μιλιτιάδης μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Γιάλοῦ, Ἀλέ-
ξανδρον Ἀλεξανδρίδην, Μικρὸν Πανίστρα,
Θάλοισα καὶ Ἑλένην Γλαυρία — ὁ Δ. Δίπλαρ
μετὰ τὸν Σπορίδωνα Ἀντανόπουλον καὶ Θεμι-
στολὴν Γκιτάκαρ.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ
Διαπάλαις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρχιναύ-
αρχον Θεμιστοκλέα (πολύ μᾶς ἤρεσεν ὁ διά-
λογός σου τὰ περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἐλήφθησαν.) Ἰω-
άννην Ν. Καζούλλη (ἔστειλα) Πτηνὸν τῆς
Ἐρήμου (νὰ κάμνῃς ὄλιγος, καὶ νὰ προσπαθῆς
νὰ γίνωται ἕως τὸ δυνατόν καλλίτερον· τὸ Ἀρ-
χιναύαρχον π. χ. μοῦ στέλλει κάθε τόσο ὅπου
πέντε ἕως ἑξ᾽ Ἀσκήσις· ἀλλ' εἶνε βλαί μία καὶ
μία!) Λούσιον (ναί, τὸ ἀβολίγος τοῦ ἀγγλικοῦ
κεκίμενου ἔγινε badly· ἀλλ' εἶνε ἐνέσησαν διὰ τὸ
λίθος τυπογραφικὸν) Ἐλέουσαρ, Μακρολέ-
λεκαρ, Πέτρον Πολιτάκη (ἔ, δὲν περῶσαι
ἀπ' αὐτὸν εἶχον δημοσιευθῆ αἱ λύσεις) Ἀμο-
δραν Λάμψιν (ἔλαβα) Κορινθιακὴν Στατί-
δα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς) Γου-
λιέλμου Τέλλου (εἰ νὰ γίνῃ! ἄς ἐλαττωμεν
τώρα εἰς τὸ ἑσπάρδαμα· αὐτὴν τὴν ἰδεομάδα
θὰ λάβῃς τὰς Ἀγγελλας) Ἰόνιον Πέλαγος
(εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἐξήγησα τὰ τῶν
κεκρυμμένων Κυβυλλέων) Πλάταρχον Λάν
Γκό, Φιλέρμον Τρυγόνα, Φιλαμερικανίδα,
Κυραϊζουσαν Θάλισσαν (ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ
δημοσιευθῶν τὰ ποτελλέματα ἑλῶν τῶν Διαγυ-
ρισμῶν τὴν Κυρίαν ποῦ ἤρξες εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ
17 φύλλου, δὲν καθάρωσα νὰ τὴν ἀνακαλύψω)
Ἰαποδάμεια (κατευχαριστήμενος ὁ Ἄνακας
μετὰ τὰς γράφαις) Μαρίαν Στούαρτ, Μιαν
Τροπούλαρ (ἔστειλα) Νικόλαον Κ. Δεκα-
βάλλαρ (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν προ-
θυμίαν τοῦ ἑσπάρδαματος) Δέκιον Μῆρ (ἔστει-
λα) Ἀπίστολον Μαρίνον, Μιχαὴλ Παρα-
σκάκη, Ζοφρόν Μεσαλίωτα (σὺ ἔστειλα τὸ
Βραβείον) Ἑλένην Καμηλιέρη (ἔστειλα) Πα-
παροῦραν τοῦ Τομαῖοῦ (ἡ περὶ ἧς μ' ἔρω-
τᾷς εἶνε συνδρομητριά μου) Μέλλορτα Στρα-
τηγὸν (ἐλπίζω νὰ μὴ κάμῃς ἕλα δύο χρονά-
κια νὰ μου γράψῃς) Νέον Ἠρακλέα, Ὁ-
ρατῶν Τριανταφυλλάκι (σ' εὐχαριστῶ πολὺ
πολὺ διὰ τὰς μου γράφαις) Ναύαρχον τῆς
Βαρέλλας (ἔχι· θὰ σε παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπι-
μεινῇς νὰ δημοσιευθῇ ἡ πληροφορία) Μικρὸν
Διάβολον (ἔστειλα) Ἐθνικὸν Ὑμνον, Διοκ
Πέτρον (ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε) Θ. Καλλι-
νικον (ἔλαβα) Τονυκτίδων τῆς Τερψιθέας

(πρὸς ποῖον νὰ στειλῶ τὸ τετραβῖον ποῦ μου ἔ-
στειλες;) Ἀδικοῦτερον Θεοδώρα (εἶθε!) Γε-
ωργιάκη Μαυρίκον (εἰ ὡραία ἡ Γραμμη-
χανὴ μετὰ τὴν ὁποῖαν γράφεις τὰς λύσεις· εἰν
τυπωμένα εἶνε! τί καλὰ ἂν εἶχαν βλοί!) Πα-
δὲ τοῦ Ἀσπὸ (ἔστειλα) Ἑλένην Μπογιατζί-
δο (ἔστειλα) Β. Π. Πανῶρ (τὸ Παιδικὸν
Πνεῦμα σου ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἔλασε· ἄλλω
ἀποσώσεται) Τρεχαγυρανοπούλου, Δ. Π.
Ἀρίβαρ (ἔς μου γράφῃς εὐχαριστῶς, καὶ μετὰ τὸ
ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ) Νικόλαον Μ.
Βλάσην, Ὀκταέτηρον Κρόνον (εὐχαριστῶς
δέχομαι καὶ τὴν ἀδελφούλαν σου, μετὰ τὸ ψευδὸν-
υμνον ποῦ θέλει· ἰλλὰ νὰ μου γράψῃ) Κρήση-
σαν τοῦ Φαλήρου, Βασιλίαν τῶν Κυκλάδων
(πολύ μ' εὐχαριστήτην ἡ ἐπιστολή σου) Δημι-
τρίδα Βάλοια (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσο καλὰς
διαβίσεις· ἐμπρός λοιπόν!) Δεσποινίδα Ἀθ-
λογγ-Τσάγγ, Μπομπονομιμένο Μπαλό (τό-
σον πολὺ ἰδιαίτερας πληροφορίας δὲν δημοσιεύω·
Χριστόφορον Κολόμβον (βεβήλιος δεκτὸς!) Γλυ-
κύλαον Ἀθῶνα διατὶ περιπέσεις τὸν Χάρ-
την τῶν Ἀύσεων καὶ ματαίνεις ἐν μέρει τὸν
σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινε;) Δ. Δίπλαρ,
Ἀρχιστράτηγον Μιλιτιάδην κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
Νοεμβρίου θάπανησας εἰς τὸ προσχέσις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 2' Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνῃ νὰ γράψωσι
ταῖς λύσεις τους εἰς διαγυρισμένους, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραμματεῖο μετὰ 50 φελλίλους, ὡς ἑκατοστὸ
περίεξι 20 φύλλα καὶ σερβίται pp 1

730. Λεξιγραφίος.

Ἀντωνυμία μετὰ χαρὸν ἂν ἐνωθῆ, ὦ φίλοι,
εἰς ἓνα τόπον ἔρημον ἀμέσως θὰ μάς στειλῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

731. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι μαῦρο, σκοτεινὸ
Ἄν ἀκίφαλο μ' ἀφήσῃ·
Καὶ ἔτ' ἀπὸ χέρια σου πηδῶ
Ἄν κεφάλι μοῦ κολλήσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φελλίου

732. Αἶνιγμα.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης καίμα.
— Ἡ ἂν δὲς πηρὸς φανερὰ—
Νῆος τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Καὶ πουλί . . . χωρὶς οὐρά.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τοῦ Κεραινοῦ

733. Δημιῶδες Αἶνιγμα.

Ἐλλάδος καὶ φυλακισμένος
Μὲ καὶ κομογονισμένος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγυροφυλακιστοῦ

734. Κυβυλλέων.

1.—Τοῦ Ἄρατος τραγοῦδι ἀρρενωπὸν.
2.—Μία τῶν Ἀνακτῶν ἀδελφῶν.
3.—Θεὸν ἐγὼ βηλῶ ρωμαϊκόν.
4.—Ἐπιγράμμα τι εἶμαι τοπικόν.
5.—Εἶμαι νησί πολὺ πολὺ μικρόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λούσιου

735. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 3 6 7 = Ἀρχαῖος Ποιητὴς.
2 6 4 1 = Δένδρον.
3 4 6 7 = Νῆσος.
4 2 4 7 = Θεῶς.
5 1 2 6 7 = Ἥϊνον.
6 2 6 7 = Μέρος γῆς.
7 9 1 2 2 1 = Γυνὴ ἑβραία
Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη

736.—738. Ἀστέια Παροράματα.

- 1.—Ὁ φάρυγξ παράγει τὴν μονήν.
- 2.—Ὁ ἀστὴρ ἔρπειε τὰ τέκνα.
- 3.—Ἡ μνήμη εἶνε βέλος τοῦ χροῦματος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ

739. Ἐρωτησίς.

Πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ φαγοῦθ' ἀπὸ τῆς
κόττης;
Ἐστὴν ὑπὸ Π. Α. Πολιτάκη

740. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τῆρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα πόλεως τῆς Ἰταλίας· τὰ
δεύτερα, πόλιος τῆς Ἰσπανίας· καὶ
τὰ τρίτα, πόλιος τῆς Ἰσπανίας:

1. Συγγραφεὺς Ρωμαῖος· 2. Αἶθε· πολῦτιμος·
3. Κριτὴς τοῦ Ἄδου· 4. Μάρτυς· 5. Βασι-
λειον τῆς Εὐρώπης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφροῦ Μεσαλίωτα

741. Γρίφος.

$$\frac{N}{0} = P + 1 \Theta$$

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 12 καὶ 19 Ἰανουαρίου 1898

525. Σιμωνίδης (Σίμων, Ἰδὴ, α.) — 526.
Τροίκα, ροιά. — 527. Ἀλέκτωρ — Ἐκτωρ, Πε-
τενός — κήνος. — 528. Τυκατία (εἶπα τεῖα)

529. Α Ε Ω Ν Ι Δ Α Σ	530.
B Θ	+0+000
P H	000000
Σ Κ Ο Ρ Ο Α Ο Ν	000000
P Σ P A	+0000+
I T	000000
O Y	000000
Σ Σ	00+00+

531. Διότι ὁ Τάκης, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ
μάθημά του, ἠναγκάσθη νὰ υπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον,
ὅθεν ἐν καινοῦργεῖς ὑπόδημα καὶ ἐν παλαιῶν. Τὸ
1/2 καὶ τὸ 1/3 τοῦ πρώτου ζεύγους, ἔσονται μετὰ τὸ ἦμιστον
τοῦ δεύτερου, δηλαδὴ μετὰ ἐν καινοῦργεῖς ὑπόδημα.
Ὅμοιος τὰ 2/3 καὶ 1/4 τοῦ δευτέρου ζεύγους,
ἔσονται μετὰ τὸ 1/2 τοῦ τρίτου, ἦτοι μετὰ ἐν παλαιῶν
ὑπόδημα. — 532. Εἰς Παρισίους (Πάρις, 1 —
533—537. Τῆ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων Α
καὶ Ρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄρρωτος, ΑΟΝ-
τινος, φαρῆτρα, ἄριστος, ῥάβδος. — 538. ΑΟΝ-
τινον (1, αὐλός, 2, ἴον, 3, Τῆνος, 4,
Πάδος, 5, Μοῖρα, 6, Σαρωνικός, 7, ρίς, 8,
Ἰνά. — 539. Βουλεύου μεν βραβείων ἐπέτιλε
δὲ ταχέως τὰ δόξαντα. — 540. Τὸ γρόνον καὶ
χάριν ἔχει. — 541. Λαὸς πολὺς ὑπὸ δουλείαν
θεατεῖται ἄκρια.

542. Παναθήναια (Πᾶν, Ἀθῆναι, Α) —
543. Μυθὸν (Μῦθ, δέιν.) — 544. Νούς, πούς. —
545. Ἀπό, πόα. — 546.
Τὸ νέφος. — 547. Ἀνθρώπος 548. 0
549. Ὁ προσονομιμένος ἦτο
ἀνδρικός. — 550—553. Γεννημέ-
νη: τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς
συλλαβῆς λος, σχηματίζονται
αἱ λέξεις φιλόδος, Πόλιος, καλός, αὔλος. —
554—556. 1. Ὅτι καὶ τὸ σκούδον παιδί εἶνε
ἄγχιον, καὶ ἡ τροφή τοῦ ἵππου ἄγχιον. — 2.
Μετὰ τὸ ρίξ, διότι γυρίεις (γῆ-ρὶξ). — 3. Τὸ
Ὀυράνιον Κράτος (ἡ Κίνα). — 557. Κάμε· ὁ
καλὸς καὶ ρίξ· τὸ ἐστὶ γαλόν. — 558. φ + χ =
ψυχῆ. — 559. Τὰ Μεδιόλακα εἶνε σημαντικὴ
πόλις τῆς Ἰταλίας.